

Zygmunt Bauman

Szolidaritás: egy megtestesülni vágyó szó

A szolidaritás gyakorlása azt jelenti, hogy az egyén a gondolkodását és cselekvését az „egy mindenkiért, mindenki egyért” elvre alapozza. Az egymás iránti kölcsönös felelősség (a csoport felelős az egyénért, az egyén felelős a csoportért) elvének tisztelben tartását 1765-ben a francia Enciklopédia a *solidarité* névvel látta el. A szó a *solidaire* melléknévből származik, melynek jelentései közt szerepel: „kölcsönösen függő”, „teljes”, „egész”. A *solidaire* pedig a *solide*-ből származik, melynek jelentései közt megtalálható a „megbízhatóság”, „teljesség”, „szilárdság”, „tartósság”.

Egy csoportra, melynek tagjai szolidaritásról tesznek tanúbizonyságot, jellemző az állhatatosság és az ellenállás mindazokkal a nehézségekkel szemben, melyeket olyan, az emberekre széleskörűen jellemző vétkek

okoznak, mint a féltékenység, a kölcsönös bizalmatlanság, a gyanú, az érdekkonfliktusok és a rivalizálás. A szolidaritás attitűdje sikerrel előzi meg, hogy az egyéni érdek és a közös ellentétbe kerüljenek egymással. A szolidaritás az, ami az egyének laza csoportosulását közösséggé formálja; fizikai együttlétezésüket morális koegzisztenciával egészíti ki, miáltal egymástól való függőségüket a végtet és sors rangjára emeli... Legalábbis ezeket a reményeket és vágyakat fűzték a szolidaritáshoz, amikor elkezdtek propagálni, gyakorolni és ápolni a 18. század közepe táján, az *ancien régime* összeomlásának kezdetén, a modern nemzetállam-építés korszakának hajnalán.

A szolidaritás robbanása

Az „Occupy Wall Street” szervezőinek első kezdeményezései közé tartozott, hogy meghívták Lech Wałęsát,

Az esszé első angol nyelvű megjelenése: „Solidarity: A word in search of flesh”. In: *New Eastern Europe* 2013/2. © Eurozine.

a lengyel *Solidarność* (Szolidaritás) legendás vezetőjét a manhattani Zuccotti Parkba, hogy úgymond átadhassa a stafétát a „hatalmat a népnek” váltóversenyében. A Wall Street elfoglalói a magát *Solidarność*nek nevező társadalmi mozgalom hittestvéreinek tekintették magukat. Annak a mozgalomnak, amely később mindannak a megtestesítőjévé vált, ami a lengyel népet egyesíteni tudta a jogait megsértő és akarátát semmibe vevő politikai hatalommal szemben. Ehhez hasonlóan a Wall Street elfoglalóinak célja az volt, hogy felülírják azokat az osztálybeli, etnikai, vallási, politikai és ideológiai viszályokat, melyek megosztják az amerikai társadalmat, kiszolgáltatva őket az egoizmusnak, a pénzsóvárságnak, az egyéni érdekek hajszolásának, valamint a mindebből következő emberi nyomorúság iránti közömbösségnek. Az ő szemükben a Wall Street bankárai a fenti csapások megtestesítői.

A tiltakozók úgy tekintettek magukra, mint az amerikaiak 99%-ának képviselőire, sőt inkább élharcosaira. A Zuccotti Parkba a közismerten konfliktusoktól terhelte és megosztott társadalom meglehetősen különböző sarkaiból és zugaiból érkeznek a „foglalók” – ennek a megmozdulás indítványozói nyilvánvalóan tudatában voltak. Ennek ellenére reménykedtek abban, hogy felfüggeszthetik a vitákat és tompíthatják az ellentéteket

legalább arra az időre, amely szükséges annak a rémálomnak a megszüntetéséhez, mely egyenlő mértékben kísért minden – vagy majdnem minden – amerikait (ahogy a diktatórikus kommunista rezsim kísértette a lengyeleket, Mubarak zsarnoki uralma az egyiptomiakat és Kadhafi terrorja a líbiaiakat).

Elkerülték, hogy olyan témákba bonyolódjanak bele, amelyekben mindenképpen különböző álláspontot képviseltek – különösen azt a kérdést kerülték, hogy miként fog kinézni Amerika, amikor a magukat a Wall Street bankjaiba bebetonozó amerikaiak leggazdagabb 1%-a már nem birtokolhatja a nemzeti vagyont 93%-át. A „foglalók” azzal büszkélkedtek az újságíróknak a parkban, hogy mozgalmuk valóban a népből ered, spontán módon szerveződik, és senki nem manipulálja a háttérből – amit az is bizonyít, hogy nincsenek vezetőik, akik saját céljaikra használnák fel. És valóban nem volt vezetőjük – nem is lehetett. Hiszen az a vezető, aki méltó erre a névre, *per definitionem* olyasvalaki, akinek van víziója és programja. És ha a Zuccotti Parkban elkezdtek volna víziókat és programokat kidolgozni, mindazok a kérdések, amelyeket korábban féltettek, és amelyek felett óvatosan és csendben átsiklottak, az érdekek és preferenciák ordító és egykönnyen nem megoldható konfliktusai, mindmind azonnal felszínre kerültek volna. Abban a pillanatban a parkban

felépített sátorváros kísértetvárossá változott volna – ahogy az korábban már sokszor megtörtént, például Kijevben a Majdanon vagy Kairóban a Tahrír téren. Azonnal megszűnt volna a többmillió mozgalom, amelynek éppen a máskülönben ellentétes táborok és frakciók egyesítése volt a célja, és megszűntek volna az okok is, amelyek ezt az átmeneti szövetséget fenntartották.

Más „felháborodottak mozgalomához” hasonlóan a Wall Street elfoglalása is úgy mond a „szolidaritás robbanása” volt. A robbanások, mint tudjuk, hirtelen történnek és sokkolnak, de épp ennyire rövid életűek. Időnként e mozgalmak a „szolidaritás karneváljai”. Ahogy az orosz gondolkodótól, Mihail Bahtyintól megtanultuk, a karnevál olyan esemény, amely betör a világi monotóniába, pillanatnyi kiszakadást hozva ezzel a mindent leigázó, nyomasztó és visszataszító mindennapi rutinból. A karnevál felfüggeszti és érvénytelennek nyilvánítja a rutint, jóllehet csak az ünnepségek idejére. Amint sikerült az energiákat levezetni és alábbhagy a költői diadalmámmor, a tivornyázók visszatérnek a prózai hétköznapihoz.

A rutin számára a karneválok jelentik a szükséges biztonsági szelepet – a nyomás enyhítéséhez. Időről időre ki kell engedni a veszélyes érzelmeket, lecsapolni a rossz vért, le kell ve-

zetni a rutinnal szembeni irtózást és ellenérzést ahhoz, hogy aztán vissza lehessen állítani az embert gyengítő és képességeitől megfosztó hatalmát. Röviden: a szolidaritás esélyeit tehát kevésbé a „karnevál” szenvedélye és lármája határozza meg, sokkal inkább a szenvedélytelen rutin csendje. Szolidaritást akarsz? Akkor nézz szembe és küzdj meg a hétköznapi rutinnal – minden logikájával és ostobaságával, elvárásainak, parancsainak és tiltásainak erejével együtt. Mérd az erődöt azok mindennapi tevékenységeihez, akik a történelmet formálják, miközben a történelem formálja őket.

Értékvesztés

Legalábbis a világ azon részén, ahol mi élünk, a mindennapos robotolás enyhén szólva nem kedvez a szolidaritásnak. Ám ez nem mindig volt így. A modern kor hajnalát formáló társadalmakban ugyanis valóságos szolidaritásgyár működött. Az emberi kötelek erejére és szilárdságára, illetve az emberek egymástól való függésének nyilvánvalóságára épült. A jelenkori lét sok aspektusa számos leckét adott nekünk a szolidaritásból, arra buzdítva bennünket, hogy összezárjuk a sorainkat és kéz a kézben vonuljunk: a gyárfalakon belül hemzsegő munkások csapatai, az óra köré szerveződő és a futószalagon mért munkarutin uniformitása, az ellenőrző tekintet állandó jelenléte

és a fegyelmi követelmények szabványosítása. De ugyanígy az osztálymegosztottság mindkét oldalán álló szereplők – az irányítók és az irányítottak – meggyőződése arról, hogy kölcsönös függőségük szükségszerű, és nincs lehetőség a fejlődésre. Tehát észszerű volt kidolgozni egy állandó *modus vivendi*t és bizonyos önként vállalt korlátokat, amelyek ehhez a kiegyezéshez abszolút elengedhetetlenek voltak.

A szolidaritás előnyeit kiemelte a szakszervezetek gyakorlata, a kollektív szerződések és tárgyalások, kollektív munkaszerződések, termelők, fogyasztók és bérlők szövetségei, vagy a legkülönbözőbb fajtájú szövetségek és kölcsönös segítségnyújtó szervezetek. A nemzeti hatóságok területileg meghatározott szuverenitására alapozó államépítés logikája maga is gerjesztette a szolidaritást. És végül a jóléti állam (*Sozialstaat, état providence*) intézményeinek lassú, de biztos terjeszkedése rámutatott az emberi együttélés közösségi jellegére, mely a szolidaritás eszméjén és tapasztalatán alapul.

Velejég individualizálódott („késő modern”, ahogy azt manapság gyakran, de alaptalanul nevezik)¹ fogyasztói társadalmunk a szolidaritásgyár gyökeres ellentéte: kölcsönös gyanakvást és versengést eredményez. E mai gépezet működésének általános mellékterméke az emberek közti so-

lidaritás elértéktelenítése: hasznának elutasítása vagy akár megtagadása a személyes vágyak hajszolása és személyes célok elérése során. A szolidaritás értékvesztése abban gyökerezik, ha az embereket már nem érdekli a közjó és annak a társadalomnak a minősége, amelyben az egyén élete zajlik. Ahogy Ulrich Beck – a kortárs kulturális átalakulások egyik legélesebb szemű kutatója – mondja, ma nem a megegyezésen alapuló, bármilyen szintű közösségek, hanem az egyes különálló egyének azok, a maguk különböző tulajdonságaival és az önrendelkezésért folytatott magányos küzdelmükkel, akik annak terhe alatt roskadoznak, hogy megkeressék és meg is találják – egyéni úton és az egyéni lehetőségek által meghatározott határokon belül – az „egyéni megoldást” a „társadalmi szinten kitermelt” problémákra. (Hatékonyágában és abszurditásában ahhoz hasonlít ez a vállalkozás, mint ha egy családi légópincét építenénk azért, hogy elkerüljük a nukleáris háború következményeit.)

Azokkal a társadalmakkal ellentétben, amelyekben a domináns attitűd a „vadőr” volt (misperint az ember gondoskodik az Isten általi teremtés közös örökségének megőrzéséről) vagy a „kertész” (a társadalmi rend formájáért és megőrzéséért viselt felelősséget feltételezve), a ma könnyörtelenül és kitartóan megkövetelt attitűd a „vadász”. Ez az attitűd főként, sőt talán kizárólag a vadásztróféák

számáról és méretéről és a vadász-
táska befogadóképességéről szól. A
vadászterületen élő állatok jólétével
való foglalkozás, ami a jövőbeli vadá-
szatok sikerének záloga, a vadász fi-
gyelmének hatósugarán kívül marad.
Egy olyan társadalomban, melyben
a fogyasztók a további fogyasztásaik
potenciális tárgyainak raktáraként
kezelik a világot, az ajánlatos élet-
stratégia egy viszonylag kényelmes és
biztos odú kifaragása kizárólag saját
használatra abban a nyilvános térben,
mely reménytelenül barátságtalan az
emberekkel szemben, érzéketlen az
emberi tragédiákra és szenvedésre,
és tele van szórva vadászlesekkel és
rejtett csapdákkal. Ebben a világban
a szolidaritásnak nem sok hasznát ve-
hetjük.

Új igazságok

Nehéz megállapítani, hogy mi az ok
és mi az okozat – de a közjó (és ami
még fontosabb, maga a társadalom)
minősége iránti érdeklődés lanyhu-
lásával párhuzamosan megfigyelhető
a hagyományos „szolidaritásgyarak”
pusztulása és lerombolása is, tehát
az olyan intézményeké, amelyek ösz-
tönözték a szolidaritás attitűdjét. A
„munkaerőpiac liberalizálására” és
a munkahelyi közösségek ebből kö-
vetkező változékonyságára jellem-
ző a csökkenő – mivel jogilag egyre
kevésbé védett – stabilitás, ez pedig
erősen akadályozza a „kollégák” köz-

ti szorosabb kötelékek kialakulását.
A vállalatirányítási filozófia a mai
formájában az adott cég pénzügyi
eredményességének felelősségét a fe-
lettesekről a beosztottakra hárítja át,
ezáltal az alkalmazottak mindannyian
versenyhelyzetbe kerülnek.

Ebből a filozófiából következik, hogy
minden egyes alkalmazott hasznos-
ságát a cég nyereségességéhez való
hozzájárulásán keresztül lehet lemér-
ni: arra van tehát kényszerítve, hogy
versenyezzen a munkahelyi közösség
többi tagjával. Lényegében tehát arra
kényszeríti a munkásokat, harcolja-
nak, hogy megússzanak egy újabb el-
bocsátási hullámot – mely húzásnak
gyakran adnak olyan „politikailag
korrekt” álneveket, mint a *contracting out*
vagy az *outsourcing*. Ebben a
nyilvánvalóan zéróösszegű játszmá-
ban az egymással való szövetségkötés
vagy a sorok összezárása kevés ha-
szonnal kecsegtet, és nem sokat segít
a túlélésben – ezzel szemben vészesen
közel kerül ahhoz, hogy az öngyilk-
ossági hajlam megnyilvánulásának
tűnjön. Vagy még vészjóslóbban: a
vállalatirányítás és a munkaerő ko-
rábbi kölcsönös függését, melynek
eredményeként kölcsönös viszonyba
kerültek egymással a kötelességek és
felelősségek is, egyoldalúan eltöröl-
ték.

Míg a potenciális munkavállalók
nehézségekbe ütköznek a munka-
helyváltás során, potenciális munkál-

tatójuk különösebb probléma nélkül átviheti magát (vagy a tőkét) egyik helyről a másikra, így főnök és beosztott „házasságában” az előbbi által kezdeményezett válás, melyben a feltételeket a kezdeményező fél diktálja, minden ponton lehetséges. Nehezen beszélhetünk addig sorstársi szolidaritásról, amíg a tettekben megmutatkozó szolidaritás sem várható el; a kötelek ehhez túl lazák, a felelősség túl törekeny és túl könnyen megsemmisíthető. Az állások bármelyik pillanatban egyszerűen felszívódhatnak, főnökökkel és tulajdonosokkal együtt, a leglojálisabb, leghasznosabb és legértékesebb alkalmazottakat is munka és fizetés nélkül hagyva. A kölcsönösen vonzó *modus vivendi* kialakításáért tett erőfeszítéseknek a fenti körülmények között nem sok értelmük van; a kölcsönös szolidaritásra pedig szintúgy nincs különösebb esély.

Ezeket az új igazságokat élénken szemléltetik és belenevelik az emberekbe a tévében futó népszerű valóságshow-k. A média által propagált igazságok azt hirdetik, hogy ezekben a műsorokban a résztvevők egymás ellenségei; tehát csak a társaid kárára tudod elérni, hogy hogy jól végezd a dolgod és túléljed a csatát. Mindenkinek az az elsődleges célja, hogy bent maradjon és elérje, hogy a többiek mielőbb kiessenek; így tehát neked is csak ez lehet a célod. A koalíciók (ha egyáltalán kialakulnak) csak *ad hoc* jelleggel és időszakosan működhet-

nek, addig tartanak, amíg hasznosak az egyén érdekei számára és aláássák mások érdekeit; senki nem tesz esküt és senki nem vállalja magára a hosszú távú (hogy az örökkévalóságról ne is beszéljünk) felelősség súlyát. A kiűzetés – amelyet az említett show-k legtöbbször hetente egyszer hirdetnek ki – mindenek felett álló törvény. Az egyetlen, amit nem lehet előre tudni, hogy kit ki fog felülmúlni és kiejteni. Itt nincs helye a „közös ügynek” vagy a másikkért vállalt felelősségnek – mindenki csak önmagáért küzd. Mintha a valóságshow-k összes szerkesztője és producere arra esküdött volna fel, hogy kiegészítő érveket szolgáltatson Sigmund Freud azon megállapításához, miszerint Isten összes parancsolata közül a „Szeresd felebarátodat, mint magadat” parancsát a legnehezebb betartani és ennek a legkockázatosabbak a következményei.

Gonosz szándékok

A kortárs városi életet fenyegető veszélyek, a térbeli elkülönülés és elszigetelődés semmiképpen sem segíti elő a szolidaritást. Fegyveres örök védik az irodák és a lakóparkok bejáratát, ahol mindazok, akik megengedhetik maguknak – köztük olyanok is, akik a városi életet propagálják – menedéket keresnek (méregdrágán) a veszélyek elől, melyektől feltételezések szerint hemzsegnek a város utcái.

A városokban egyre gyakrabban találkozunk olyan építészeti megoldásokkal, melyek gátolják a hozzáférést vagy a továbbjutást, ahelyett hogy elősegítenék. Zártláncú biztonsági kamerák merednek ránk üveges tekintettel minden sarokról és minden bejáratról. Hasonló ez a Panopticon megfigyelőtornyának felügyelőihez (Jeremy Bentham találmányát Michel Foucault a modern hatalomtechnika archetípusának tekinti, olyan építészeti megoldásnak, mely azt a célt szolgálja, hogy a felettesek ellenőrizhessék a nekik alárendeltet): kémkednek utánunk, hogy megakadályozzák a „belépésünket” vagy inkább a „szökésünket”. Nem is annyira a Panopticon eszközei ezek, hanem inkább a *Banopticon*² – melyek a nem kívánt elemeket egy (elméletileg) biztos távolságban tartják az udvarodtól és a gonoszságok elkövetésétől, amit *per definitionem* elvárunk tőlük.

Minden idegenről (és egy városban, különösen egy nagyméretűben, kevés kivétellel mindannyian idegenek vagyunk egymás számára) feltételezhető a gonosz szándék. Ám azok az említett módszerek, amelyek a tetet és a vagyontárgyakat fenyegető vélt vagy valós veszélyek elkerülését célozzák, egyáltalán nem alkalmasak a veszélyérzet csökkentésére vagy az idegenektől való szorongás megszüntetésére. Épp ellenkezőleg, ezek a valós fenyegetettség leglátványosabb bizonyítékaiként szolgálnak, és iga-

zolják az „idegennel” való találkozásból fakadó szorongást. Minél rafináltabbak azok a záruk, lakatok és láncok, melyeket nappal felszerelünk, annál rémisztőbbek a betörésről és fosztogatásról szóló rémálmaink, melyek éjjel üldöznek bennünket. Egyre nehezebbé válik, hogy párbeszédbe elegyedjünk mindazokkal, akik az ajtón kívül vannak, és hogy kinyissuk az ajtót. A kölcsönös fizikai és mentális izoláció mélyülése, a közös nyelv és az egymással való kommunikáció, illetve egymás megértésének elvesztése – ezeknek a folyamatoknak többé nincs szükségük külső ingerekre; mintha csak a „csináld magad elv” vezérelné őket példaértékűen, saját magukat táplálják, lelkesítik, és a saját lendületük hajtja őket előre. Erős a kísértés, hogy bennük ismerjük fel az első olyan *perpetuum mobilét*, melyet az emberiségnek sikerült megalakotnia.

Való igaz tehát, hogy meglehetősen sok bizonyíték (sokkal több annál, mint amit sikerült itt felsorolnom) gyűlt össze annak szemléltetésére, hogy a világ, amelyben élünk, és amelyet tetteinkkel – tudatosan vagy sem – minden nappal újratereztünk, nem fest túl lenyűgözően, legalábbis abban a tekintetben, hogy van-e helye benne a szolidaritásnak. Ugyanakkor annak is szemmel látható jelei mutatkoznak, hogy egy olyan világban, melyet romokba dönt a saját

vendégszeretetének hiánya, a szolidaritás szelleme és a vágyódás utána mégsem szűnik meg.

Ez a szellem időről időre lopva, ám konokul visszatér a száműzetésből. Ezt bizonyítják a „robbanásszerű szolidaritás” sikeres epizódjai, és még inkább a „szolidaritás karneváljai” (hiszen a karneválok épp azt ünneplik, amit a legvilágosabban és legfájdalmasabban hiányolunk a hétköznapi robot során). Gombamód nőnek ki a földből a helyi kezdeményezések, alkalmi közös vállalkozások – még akkor is, ha ezek általában szerények és tiszavirág életűek. A „szolidaritás” szava sokféle módon keresi a megtestesülés útját. És addig nem fog megállni a buzgó és szenvedélyes keresésben, amíg sikerrel nem jár.

Ennek a folyamatnak, melyben egy szó testet keres magának, mi, a 21. század lakói, egyszerre vagyunk ágensei és tárgyai. Mi magunk vagyunk a kiindulópont és a végcél, de vándorok is, akik követik, s lábnyomaikkal kijelölik ezt az ösvényt. Végére is a mi lábnyomunk az, amely kirajzolja magát az utat – ám nehéz volna bejelölni a pontos irányát a térképen, még mielőtt megtettük volna. Ám az említett nehézség ellenére lehetetlen ellenállni annak a kísértésnek, hogy előre megtervezzünk egy ilyen. Szám-talan efféle térképet terveztek már. Ám az általam ismertek között van egy olyan, amelyet benyomásaim szerint a szolidaritás szava iránt érzett összehasonlíthatatlanul nagyobb fe-

lelősségtudattal vázoltak fel, amennyiben a többi „úti térképnél” sokkal jobban érzékeli, hol húzódnak a történelem ember általi megjósolhatóságának határai. Ez az elgondolás, amely nem mellesleg korunk egyik legnagyobb elméjétől származik, a szociológus Richard Sennett-től, nem egy még ismeretlen útvonalat vázol fel, hanem összegyűjti azokat a helymeghatározást elősegítő útmutatásokat, melyek az útvonaltervezés technikájához szükségesek, ha egyszer majd a jövőben útra kelünk.

Sennett heurisztikus képlete (melyet ő „a humanizmus kortárs formájának” nevez, ám a humanitáshoz vezető, szolidaritás által vezérelt útként bontja ki), három elemből áll: „informális – nyitott kimenetelű – együttműködés”. A képlet minden eleme egyformán fontos. Az „informalitás” arra figyelmeztet, hogy a közös cselekvésbe mindenféle előzetesen megadott program és viselkedési szabályzat nélkül csatlakozzunk. A „nyitott kimenetel” azt ajánlja, ne feltételezzük, hogy a saját világlátásunk helyes, sőt fogadjuk el hibás voltának lehetőségét is; nem szabad megterhelnünk a jövőbeli együttműködést azzal, hogy rákényszerítjük a résztvevőkre a saját meggyőződésünk helyességét és az övék hibás voltát; arra kell törekednünk, hogy egyszerre tanítsunk és tanuljunk – ötvözve magunkban a tanár és a diák szerepét. Az interak-

ció természetének meghatározásához pedig az „együtműködés” koncepcióját választja Sennett, nem pedig a „párbeszédet” vagy a „tárgyalást”, hiszen a kooperáció nem arról szól, hogy valakinek az érvei erősebbnek bizonyuljanak a többiekénél.

Az „informális nyitott kimenetelű együtműködésben” – és ez igaz a szolidaritáson alapuló emberségre is – nincsenek győztesek vagy vesztesek: az „informális nyitott kimenetelű együtműködésből” minden

résztevő bölcsebben, gazdagabban és több lehetőséggel kerül ki, mint ahogy belebocsátkozott. Többet tudnak és több mindenre alkalmasak – és ezáltal sokkal ambiciózusabb és fontosabb feladatokat akarnak és tudnak elvállalni. Akármit is mondunk tehát az „informális nyitott kimenetelű együtműködésről”, egy valaminek nem nevezhetjük: zéró-összegű játszmának.

FORDÍTOTTA VEREBICS ÉVA PETRA

JEGYZETEK

1. Alaptalan így nevezni, ugyanis a „késeiség” olyan attribútum, mellyel csak akkor láthatunk el egy adott időszakot, amikor már visszatekintünk rá, tehát miután egy különböző stádiumokból álló korszak véget ért. Ám a modern kor vége egyelőre nincs napirenden.
2. Bauman szójátéka, mely a Panopticon (gr. „mindent látó”) görög *pan* előtagját az angol *ban* („tilalom, kitiltás stb.”) előtaggal helyettesíti. (A ford.)

© Fortepan, Magyar Rendőr